

Срібна доба російської поезії

Анна Андріївна Ахматова

Срібна доба — термін, що вживається в літературознавстві для характеристики межі XIX-XX ст. у російській літературі. Назва була обрана за аналогією із «золотою добою» російської літератури, яку ототожнювали з XIX століттям, коли працювала низка російських літераторів від Пушкіна і Баратинського до Чехова та Лева Толстого. Частина Ренесансу 20 століття

Представники:

Символізм: В. Брюсов, Д. Мережковський, З. Гіппіус, К. Бальмонт, Ф. Сологуб, А. Бєлий, О. Блок, С. Соловйов.

Акмеїзм: М. Гумільов, С. Городецький, М. Кузмін, Анна Ахматова, Інокентій Анненський, Осип Мандельштам, Г. Іванов.

Футуризм: В. Маяковський, В. Хлєбников, Б. Пастернак, М. Асєєв, С. Бобров, І. Сєверянїн.

Імажинізм: В. Шершеневич, С. Єсенін, А. Марієнгоф.

Ахматова Анна Андріївна (*Горенко*; 11 (23 червня 1889, Одеса — † 5 березня 1966) — російська поетеса українського походження, представниця акмеїзму.

Лауреат міжнародної літературної премії «Етна-Таорміна» (Італія, 1962).

Почесний доктор літератури Оксфордського університету (Велика Британія).

Анна написала свій перший вірш в 11 років. Перечитавши його " на свіжу голову", дівчинка зрозуміла, що їй потрібно удосконалювати своє мистецтво віршування. Чим і стала активно займатися. Однак батько Анни не оцінив її старання і вважав це тратою часу. Саме тому заборонив використовувати справжнє прізвище - Горенко. Ганна вирішила вибрати для псевдоніму дівоче прізвище своєї прабабусі - Ахматова.

Анна зустріла свого майбутнього чоловіка , ще будучи ученицею Царскосельської жіночої гімназії. Їх зустріч відбулася на одному з вечорів в гімназії. Побачивши Анну, Гумільов був зачарований і з тих пір ніжна і витончена дівчина, з темним волоссям стала постійною його музою у творчості . Одружилися вони в 1910 році.

«Из города Киева из логова Змиева я взял не жену, а колдунью...» - писал Гумільов

Перша збірка Ахматової - "Вечір" - вийшла у 1912 році. У цьому ж році Анна народила сина. Справжню популярність їй підносить збірник "Четки", він збирає найкращі відгуки критиків, і з цього моменту Анна стала вважатися наймолодшою поетесою. У 1914 році родина Ахматової і Гумільова розпадається, проте розлучаються вони лише через 4 роки. Потім поетеса виходить заміж за мистецтвознавця Миколу Пуніна.

З початком Першої світової війни Ахматова різко обмежує своє публічне життя . У цей час вона страждає від туберкульозу, хвороба довго не відпускала її .

Коли сина Ахматової, Льва Гумільова , заарештували, вона разом з іншими матерями ходила до в'язниці " Хрести " . Одна з жінок запитала , чи зможе вона ЦЕ описати. Після цього Ахматова почала писати "Реквієм".

До речі, Пуніна заарештують майже в той же час, що і сина Ахматової. Але Пуніна незабаром відпустять, а ось Лев залишився у в'язниці.

*Семнадцать месяцев кричу,
Зову тебя домой,
Кидалась в ноги палачу,
Ты сын и ужас мой.
Все перепуталось навек,
И мне не разобрать
Теперь, кто зверь, кто человек,
И долго ль казни ждать.*

Протягом всього свого життя Анна вела щоденник . Проте відомо про нього стало лише через 7 років після смерті поетеси.

*У меня сегодня много дела:
Надо память до конца убить,
Надо, чтоб душа окаменела,
Надо снова научиться жить...*

Остання збірка віршів Ахматової була опублікована в 1925 році. Після цього НКВД не пропускав ніякої творчості цієї поетеси і іменував його "провокаційним і антикомуністичним". За даними істориків, Сталін позитивно відгукувався про Ахматову. Тим не менш, це не завадило йому покарати поетесу після її зустрічі з англійським філософом і поетом Берліном. Ахматову виключили зі Спілки письменників, тим самим фактично прирекли на животіння в убогості. Талановита поетеса була змушена довгі роки займатися перекладами.

Есть уединение и одиночество. Уединения ищут, одиночества бегут. Ужасно, когда с твоей комнатой никто не связан, никто в ней не дышит, никто не ждёт твоего возвращения.

Анна відчувала наближення смерті .
Коли вона в 1966 році лягала в
санаторій, де і померла.

«Жаль, что там нет Библии» -
писала Анна в санаторії

Письменницю пам'ятають і після смерті. У 1987 , під час Перебудови, був опублікований її цикл "Реквієм" , написаний в 1935-1943 (доповнений 1957-1961). У частину поетеси названі вулиці в Калінінграді , Одесі та Києві. Крім того, 25 червня кожного року в селі Комарово проходять Ахматовські вечори-зустрічі , вечори пам'яті, приурочені до дня народження Анни Андріївни.

*А смерти бояться не надо, и слова этого
бояться не надо. В жизни есть много
такого, что гораздо страшнее,
чем смерть. Вся грязь, вся мерзость
происходят от боязни смерти. А эти
интеллигентские штучки, что умирает
кто-то другой, плохой, а не мы, — надо
бросить. Именно мы погибаем,
мы умираем, а никто другой.*

*Когда о горькой гибели моей
Весть поздняя его коснется слуха,
Не станет он ни строже, ни
грустней,
Но, побледневши, улыбнется сухо.
И сразу вспомнит зимний небосклон
И вдоль Невы несущуюся вьюгу,
И сразу вспомнит, как поклялся он
Беречь свою восточную подругу.*

1917